

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

De Impedimento Cognationis Legalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

sequentia 1. Ut adoptatus sit sui juris (nempe non constitutus ipse in patria potestate) & major 25. annis, quia alias non haberet administrationem suorum bonorum, ut notant DD. passim. 2. Ut adoptatum excedat ætate ita, ut ejus pater naturalis esse posset, scilicet plena pubertate, h. e. 18. annis.

3. Ut ex natura sua sit potens ad generandum: quo pacto non excluditur Clericus voto solenni castitatis ligatus; quia is tantum per accidens & moraliter, non physice, est inhabilis ad generandum. 4. Ut sit mas; nisi femina, in cujus potestate juridica nec naturales sunt liberi, specialiter ad id habilitetur à Principe. 5. Ut persona adoptata sit præsens adoptanti, & in adoptionem consentiens; nec enim per procuratorem fieri potest. 6. Ut accedat auctoritas Principis vel Magistratus inferioris, præcedatque cognitio causæ &c. Vid. §. 3. 4. 9. 10. *Inst. l. 2. 24. 25. ff. l. 1. & fin. C. de Adoptiom.* Unde pro adoptato, consequenter pro legaliter cognato, habendus non est, qui ab aliquo sine auctoritate Principis vel Magistratus, aut absque prædicta forma, tanquam filius ex misericordia assumitur in ædes, & alitur, qui propriis parentibus destitutus est.

Sc. 2. Adoptionem dividi in perfectam, & in imperfectam. Perfecta, quæ Arrogatio dicitur, est actus legitimus, quo paterfamilias, seu qui sui juris est, auctoritate vel recepto Principis ita assumitur in filium, nepotem &c. ut transeat in potestatem & familiam adoptantis, illiusque etiam in testamento hæres necessarius efficiatur, non minus ac filii naturales, §. 3. *cit. & l. 2. C. eod.* Imperfecta, quæ etiam simplex appellatur, aut Adoptio in specie, est actus legitimus, quo filiusfamilias, seu qui sui juris non est, sed patriæ potestati subiectus, auctoritate inferioris Judicis in filium &c. assumitur ita, ut non transeat in potestatem familiamque adoptantis, sed maneat quidem adhuc in patris sui potestate, jus tamen succedendi ab intestato acquirat. §. 1. 2. *Inst. eod.* Differunt inter se 1. quod arrogatio fiat solius Principis, adoptio verò specifica cujusque judicis imperium saltem mixtum habentis auctoritate. 2. Quod arrogari nequeat, nisi qui est sui juris, adoptari verò possit, qui non est sui juris. 3. Quod arrogatus transeat in potestatem arrogantis instar filii naturalis, simpliciter adoptatus non transeat, nisi adoptetur ab avo paterno vel materno &c. Adoptioni in Germania non multum ablimilis est *Unio prolium, Einfindschaft / Erbs-Verbrüderung*, quod ex pacto parentum liberi ex diverso Matrimonio nati ita parificentur, ut æqualiter ac simul succedant in bonis paternis ac maternis, v. g. si viduus & vidua, ambo liberis præditi, contrahant Matrimonium, & dicto modo parificent utriusque Matrimonii liberos. Non est vera adoptio, à jure approbata, nec tam conjunctio personarum quam bonorum. Cæterum adoptio solvitur 1. morte naturali,

imò & civili adoptantis. 2. Per sententiam. 3. Per emancipationem &c. Raræ quidem hoc tempore sunt adoptiones, tam imperfectæ quam perfectæ, consequenter raro contrahitur impedimentum cognationis legalis; nihilominus tamen illud scire oportet. Unde

Sc. 3. Cognationem legalem sic describi: est propinquitas personarum ex adoptione proveniens. Dividitur in tres species, per quas designantur personæ, inter quas contrahitur. Prima est quasi in linea recta, & vocatur paternitas, afficitque adoptantem & adoptatum, ac descendentes ex adoptato filio (non filia) in ejus potestate existentes. Secunda est quasi in linea laterali seu transversa, diciturque fraternitas, & respicit adoptatum, atque liberos (ac descendentes) naturales & legitimos adoptantis, ejusque potestati patriæ subiectos. Tertia est quasi affinitas, ac intercedit inter adoptantem, uxoremque adoptati, & vicissim inter adoptatum, uxoremque adoptantis. Habentur hæc §. 1. 2. *Inst. de Nupt. l. 14. 17. 55. ff. de Ritu Nupt.* Ultra has species, & lineas se non extendit cognatio legalis. Porro sicut adoptio, ita ex ea resultans cognatio legalis, non est jure naturali introducta, sed primitus legibus & jure civili, postmodum verò à SS. Canonibus recepta, *can. 1. 5. caus. 30. q. 3. Rubr. & c. un. h. t.* ita ut impedimentum dirimens Matrimonii constituat inter dictas personas, uti videbimus. His proin notatis.

De Impedimento Cognationis legalis.

Dico 1. Non tantum paternitas & fraternitas legalis, sed etiam affinitas legalis dirimit Matrimonium contrahendum iuter dictas personas. De paternitate & fraternitate constat ex apertis textibus in *can. 1. 5. & c. un. cit.* De affinitate autem communiter DD. affirmant cum Hostiensis, in *c. cit. n. 3. Sanch. l. 7. d. 63. n. 12. seqq.* (contra paucos ab Host. allegatos) id desumentes ex generalitate *canon. 1. cit.* omnem cognationem ex adoptione provenientem à jure civili introductam approbant sine distinctione inter affinitatem legalem, & paternitatem ac fraternitatem.

Dico 2. Sola illa cognatio legalis, quæ oritur ex Arrogatione, seu adoptione perfecta, non verò quæ oritur ex imperfecta, seu adoptione specifica, probabiliter inducit impedimentum dirimens Matrimonii. Ita Sanch. n. 9. Henricq. Tanner Laym. Conink. Perez, Pirhing, Wiestner &c. contra gl. in *c. un. cit.* Panormit. Pont. Barb. Gutierrez, Mastrium (& hoc teste omnes Scotistas) de Matr. n. 471. Prob. 1. Impedimentum hoc, sicut alia, non debet asseri sine claro textu: sed textus juris civilis, quos approbat jus canonicum, loquuntur clarè tantum de arrogatione, cognationem legalem fundante. l. 14. 17. & 55. *cit.* non verò clarè de adoptione simplici: ergo. Confirm. se-

cundum leges non contrahitur cognatio legalis ab adoptato cum filiis naturalibus illegitimis adoptantis: sed hujus rei ratio alia dari non potest, quam quod proles illegitima non sint sub patria potestate; ergo cognatio legalis non contrahitur, nisi adoptatus transeat in potestatem adoptantis, qui transitus fit per solam Arrogationem, non per Adoptionem simplicem. 2. Sola arrogatio, non verò adoptio simplex, est strictè & propriè dicta adoptio, ut docet S. Th. Supplem. q. 57. a. 1. ad 1. & sumitur ex pr. Inst. de adopt. quia per adoptionem simplicem adoptatus non transit in potestatem adoptantis, nec fit ejus hæres necessarius, adeoque non nisi umbram filiationis habet: sed impedimentum Matrimonii, valde favorabilis in jure, utpote odiosum non debet extendi ad improprie dictam adoptionem: ergo. 3. Impedimentum Cognationis legalis ideo est introductum, ut impediatur fornicationes inter in eadem familia & domo cohabitantes, & quia filii adoptivi gerunt similitudinem cum naturalibus legitime natis: sed utraque ratio cessat in adoptione simplici; quia simpliciter adoptati non traducuntur in familiam & domum adoptantis; nec similitudinem propriè habent cum liberis adoptantis naturalibus legitime natis, cum in patriam ejus potestatem non redigantur, nec fiant hæres necessarii: ergo.

6. Oppones 1. Leges non distinguunt inter adoptionem perfectam & imperfectam, quando cognationem legalem statuunt: ergo nec nos debemus distinguere. 2. Adoptio simplex, quamvis sit imperfectior arrogatione; tamen adhuc propriè dicta adoptio est, quia adoptio in genere, & propriè dicta, in §. 1. Inst. de Adopt. dividitur in arrogationem & adoptionem simplicem: ergo. 3. Consanguinitas linearis transversa est vera consanguinitas, & dirimens Matrimonium, licet sit minus perfecta, quam consanguinitas & cognatio linearis recta: ergo etiam cognatio ex adoptione simplici orta dirimit Matrimonium, licet sit minus perfecta, quam quæ oritur ex arrogatione. R. ad 1. Licet leges explicite non distinguant, ratio tamen legum, ob quam hoc impedimentum statutum est, satis distinguit, uti & praxis, de qua testantur DD. ac horum communis sensus. Ad 2. N. Ant. ex illa divisione adoptionis in arrogationem & adoptionem simplicem non probatur, quod utraque sit propriè dicta; nam non omnis divisio est necessario univoca, sed sæpe datur analogica. Dein etiam permitteretur, quod sit propriè dicta; de ea tamen non sunt intelligendæ leges, hoc impedimentum statuentes. Ad 3. N. Conf. & parit. pro consanguinitate linearis collateralis pugnant clari textus juris, non item pro cognatione orta ex adoptione simplici.

7. Dico 3. Cognatio legalis in linea recta, seu paternitas, dirimit Matrimonium probabiliter in infinitum, 2. In linea transversa

autem, seu fraternitas solum quamdiu durat arrogatio, seu adoptio: ea autem dissoluta cessat. 3. Affinitas verò non quidem cessat per solutionem adoptionis, adeoque est perpetua, sicut paternitas, per l. 14. §. 1. ff. de Nupt. tamen probabiliter solum usque ad 4. gradum dirimit. Pars 1. quam tenet Sanchez & alii, sumitur ex §. Ergo non omnes. Inst. de Nupt. ubi cognatio carnalis in linea recta dicitur dirimere Matrimonium in infinitum, ad cuius similitudinem introducta est cognatio legalis, & à jure ipsi limites & gradus non sunt positi. Pars 2. ex l. 17. ff. de Nupt. & c. un. h. t. ubi clarè exprimitur, Pars 3. ex c. 8. de Consang. ubi pro consanguinitate (collaterali, uti suo loco dicemus) & affinitate carnali determinatur quartus gradus de affinitate autem legali nullus reperitur gradus determinatus: ergo. Alii tamen aliter sentiunt, & non eò usque extendunt. Non facile occurreret hujus rei usus.

TITULUS XIII.

De eo, qui cognovit Consanguineam uxoris suæ, vel Sponsæ.

SUMMARIUM.

1. 2. 3. Affinitas tam illicita, de qua hic agitur, quam licita non contrahitur nisi ex copula carnali perfecta. Et quid hoc sit.
4. Cognoscens carnaliter consanguineam Sponsæ, vel Sponsæ, contrahit impedimentum affinitatis dirimens cum consanguineis persona cognata usque ad secundum gradum.
5. Cognoscens pariter consanguineam uxoris vel mariti. Si id faciat scienter & libere, etiam privatur jure petendi debitum conjugale.
6. Licet ipsum probabiliter excuset non tantum ignorantia Juris id prohibentis, sed etiam Jura hanc penam huius delicto annexerint.
7. An satis probetur affinitas orta ex copula illicita per Confessionem complicum.

Sciendum 1. Tertiam cognationis speciem, & propriissimam, esse cognationem carnalem, seu naturalem, quæ involvit consanguinitatem & affinitatem, in sequenti titulo explicandas. In præsentem præmittitur affinitas ex copula illicita, quam contrahit, qui carnaliter cognoscit consanguineam sponsæ suæ, vel uxoris, Siquis cognoscat consanguineam suæ uxoris, jam semel carnaliter cognovit, committit verum incestum, & aliquo modo affinis efficitur suæ conjugis, ac ideo, licet Matrimonium inde non dissolvatur, jure tamen petendi debitum conjugale propterea privatur, uti videbimus. Si verò tantum sponsæ de futuro consanguineam cognoscat per copulam, non quidem propriè incestum committit, affinis tamen sponsæ ita efficitur, ut cum ea Matrimonium haud amplius absque dispensatione valeat contrahere, uti pariter explicabimus. Cæterum quod in Rubrica & textibus hujus tituli dicitur, ac deinceps dicitur de viro consanguineam sponsæ suæ